
MARTIJN**

JAN. 1983

**eerste jaargang
NR. 5**

Martijn INFO-MAANDBLAD
over Jeugdseksualiteit
en Pedofilie

MARTIJN

Onafhankelijk informatieblad over JEUGD-
SEKSUALITEIT EN PEDOFILIE.

Een uitgave van Vereniging MARTIJN
ingeschreven bij de Kamer van Koop-
handel te Meppel in het Verenigings-
register onder nummer: V 047155,
in samenwerking met de A.F.P.I.

redactie

Theo Gerritsen

Henk Werkman

John Teeuwen

Guus Geerlings

Wim Kwak

Jeugdredakteur;

Arie Roubos

MEDEWERKERS AAN DIT NUMMER:

Thijs

Paul

Wouter

Martin van Haren

NOS fotodienst

Luuk Drenth

Hendrika Drenth (typewerk)

Illustraties:

Wim Kwak

Foto's:

FOTO AKKI - AMSTERDAM.

Vormgeving en Lay-out:

Theo Gerritsen

Druk:

Stichting drukkerij WERKTUIG

Molenweg 66

Zwolle - tel. 05200-23949

REDAKTIE ADRES:

Maandblad MARTIJN

Helios 79

7904 HC Hoogeveen

☎ 05280 - 74938

MARTIJN 6 verschijnt 11 febr.
met onder andere:

Seksueel misbruik van kinderen.

Van mens tot mens, een moeder...

Mijn liefde voor jou is gevaarlijk,

het tweede deel van ons vervolgher-
haal en nog veel meer

VERKOOPSPRIJS:

Losse nummers f 5,00

per post f 7,50

$\frac{1}{2}$ jaar; 5 nummers---f 35,00

1 jaar; 10 nummers---f 70,00

leden vereniging MARTIJN;

5 nummers---f 25,00

10 nummers---f 50,00

+ f 15,00 kontributie per jaar.

abonnementen zijn inkl. porto.

Te bestellen:

Door overmaking van het bedrag op

gironummer 1 07 91 32

t.n.v. Theo Gerritsen

Helios 79

7904 HC Hoogeveen.

onder vermelding van proefnummer
of abonnement MARTIJN.

Abonnementen kunnen elk moment ingaan
en gelden dan voor de volgende vijf
of tien komende uitgaven van MARTIJN.

abonnement

inhoud

pag. 3 Typofilie

pag. 4 NISSO RAPPORT

pag. 7 De Boekenplank

pag. 8 Voor kleuters naar Nijpels

pag. 10 Lucky Peter

pag. 11 Brievenbus / PAW

pag. 12 Van mens tot mens...

pag. 14 In the picture ...

pag. 16 Vervolgverhaal ...

pag. 18 Kort geknipt

Niet-redactionele artikels gepubli-
ceerd onder eigen naam komen voor
verantwoordelijkheid van de auteur,
en behoeven niet per definitie over-
een te stemmen met de mening van de
redactie van dit blad.

NIETS UIT DEZE UITGAVE MAG WORDEN VERVEELVOUDIGD EN OF
OPENBAAR GEMAAKT, OP WELKE WIJZE DAN OOK, ZONDER VOOR-
AFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER.

© COPYRIGHT

Martijn - 1983.

Aan het begin van 1983, en aan het begin van deze MARTIJN willen wij U een fijn, vrij en vooral gelukkig jaar toewensen. Een jaar waarin wij als mensen wat dicht-ter bij elkaar mogen komen te staan. Welke verschillen er ook mogen bestaan. Ook dit jaar weer, samen op weg.

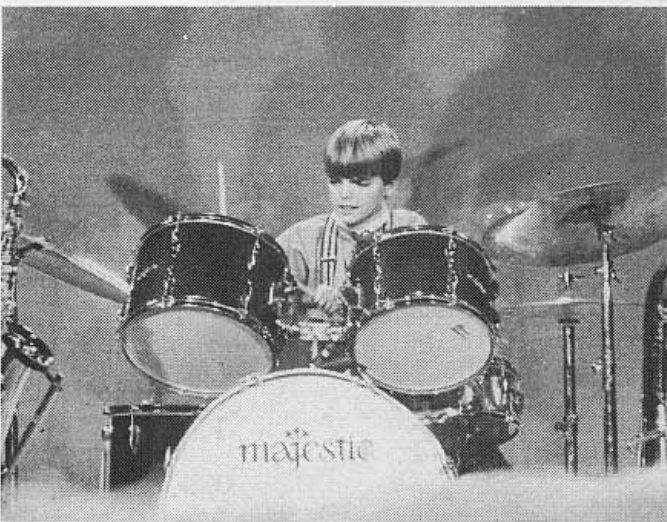
Kortgeleden is de laatste NIKS uitgekomen. Voor onbepaalde tijd heeft de redactie van NIKS moeten besluiten de uitgave te staken. Erg jammer dat na 6 suksesvolle jaargangen dit blad er (voorlopig) niet meer zal zijn. Ik kreeg tijdens een telefoongesprek met iemand die zeer bij NIKS betrokken was een opmerking in de trent van: Nu NIKS verdwenen is zijn er al gelijk twee kapers op de kust. Hierbij doelend op de heruitgave van MARTIJN en de plannen van Stichting JEP Eindhoven om een blad te beginnen. Wij zien ois zeker niet als kapers. Er waren al konkrete plannen om MARTIJN weer het levenslicht te laten zien in juli 1982. Het stoppen van NIKS heeft echter wel bijgedragen van een versnelling van de heruitgave. Concurrentie is echter niet onze bedoeling. SAMENWERKEN wél! Wij willen dan ook graag iedereen die daar behoefte aan heeft de mogelijkheid bieden om van MARTIJN gebruik te maken als communicatiekanaal. Ik hoop dat velen van deze mogelijkheid gebruik willen maken, zowel de leden van de landelijke werkgroep NVSH, als mensen van plaatselijke werkgroepen die iets mee te delen hebben. Ook streven wij naar een eerlijke samenwerking met de NIKS redactie in ruste, en willen wij - als daar belangstelling voor bestaat - hun graag de mogelijkheid bieden om via MARTIJN eventuele wettenswaardigheden door te geven. Hoe een en ander uit zal werken zal in de toekomst blijken.

Erg fijne reacties op MARTIJN 4½ mochten wij van U ontvangen. Wij zijn er heel blij mee. MARTIJN blijkt dus toch een blad te zijn wat de mensen aanspreekt. Ook heel blij zijn wij met de nieuwe mensen die zich al hebben opgegeven als lid van de vereniging en als abonnee op ons blad. Begrijpelijk is het voor ons ook dat vele oud-abonnees van MARTIJN met enige reserve eerst de kat uit de boom willen kijken alvorens een nieuw abonnement te nemen. Toch zou ik die mensen willen vragen NEE EEN ABONNEMENT en wordt weer lid. MARTIJN HEEFT U NODIG!

Om rendabel ons blad te kunnen exploiteren hebben wij in 1983 minimaal 250 abonnees nodig. Alleen kunnen wij het niet, samen met U wél. In MARTIJN 4½ staat duidelijk omschreven hoe de nieuwe

opzet van ons blad en de vereniging in elkaar zit. U heeft net zoveel inspraak als wij. Laten wij samen proberen op z'n minst één blad in Nederland te behouden wat informatie verstrekt op gebied van jeugdseksualiteit en pedofilie. Wij zijn er klaar voor, maar samen moeten wij 't doen. Ik hoop dat óók voor MARTIJN 1983 een fijn jaar wordt.

Verder treft U in deze MARTIJN enkele nieuwe dingen aan. Naast de normale artikelen zijn wij van start gegaan met de serie VAN MENS TOT MENS (pag. 12) een vaste rubriek waarin doodgewone mensen de kans hebben hun meningen te spuien. PAW is ons 2e nieuwtje. Buurtkinderen wilden ook wel een mogelijkheid hebben om wat kwijt te kunnen in MARTIJN. Wij hebben ze daar graag de kans voor gegeven. Hun eerste inbreng treft U aan op pag. 11. Verder hebben wij de medewerking verkregen van een vaste columnist MARTIN VAN HAREN. Zijn bijdrage op pag. 14. Ook U bijdrage zien wij met grote belangstelling tegemoet. Ook foto's en illustraties zijn van harte welkom. En verder heeft MARTIJN een eigen huisdier. De boekenwurm. Het lieve beestje zal in elke editie van MARTIJN zijn mond opendoen om iets te vertellen over de jeugdboeken die het zo goed smaakte de afgelopen maand. Elke maand één bespreking van een goed jeugdboek. Voor elke leeftijd wat.

Tot slot het volgende. MARTIJN heeft de alleenverkoop voor het Nederlandstalig gebied verkregen van uitgaven van het DEUTSCHER SPURBUCHVERLAG. Artikelen op gebied van scouting, postkaarten en posters zullen binnen afzienbare tijd bij ons verkrijgbaar zijn. Op de advertentiepagina staat al een en ander vermeld. Wij zullen contact opnemen met SCOUTING Nederland om zodoende te proberen de artikelen van Spurbuch aan de man te brengen. De postkaarten zijn zeer geschikt voor algemeen gebruik. Het grote voordeel voor ons is dat er een kans inziet door verkoop van deze artikelen extra geld binnen te krijgen wat de exploitatie van ons blad ten goede zal komen. Een leuke extra bron van inkomsten. Ook hierbij rekenen wij op Uw hulp. Plaats een bestelling en help ONZE MARTIJN overeind. Tot de volgende keer.

Uw redactie. ★

NISSO-rapport

Meningen van pedofielen.

Zojuist is bij het NISSO in Zeist onder de titel "Pedofielen over pedofilie" 'n tweedelig onderzoeksrapport verschenen van de juriste MONICA PIETERSE.

Het onderzoek pretendeert niet meer dan een inventarisatie te zijn van ervaringen van pedofielen en van hun meningen over zichzelf en hun relaties.

Een van de gesprekken die in het rapport vermeld zijn staat hier weergegeven.

Het rapport is te bestellen bij het Nederlands Instituut voor Sociaal Seksuologies Onderzoek (NISSO), Kroostweg 43, 3704 EB Zeist. tel. 03404 - 51774.

Mónica Pieterse - 1982, onderzoeksrapport nr. 34.

Situatieschets: Eddy (31) is werkzaam in de administratieve sector. Zijn jeugd heeft hij voor een groot deel doorgebracht in tehuizen.

Van zijn 8ste tot zijn 15de heeft hij een aantal malen seksueel contact gehad met een ouder familielid. Hij is 2 keer met politie en rechter in aanraking geweest. Zijn voorkeur gaat uit naar jongens van 5 tot 12 jaar. Hij heeft drie relaties gehad, waarvan de relatie met Dick (10) nog voortduurt. Deze relatie is drie en half jaar geleden ontstaan, nadat hij Dicks moeder, met wie hij ook een (seksuele) relatie onderhoudt, op een congres over pedofilie tegenkwam. Dick had hiervoor reeds 2 jaar seksueel contact met een andere pedofiel, Otto (28). Dick's moeder is op de hoogte van de (seksuele) relatie tussen Dick en Eddy. De relatie tussen Dick en Otto is blijven bestaan. Eddy ziet Dick en diens moeder over het algemeen ieder weekend. Dick is seksueel vrij opgevoed.

Conclusies:

-Eddy wordt op 8- of 9-jarige leeftijd verliefd op zijn onderwijzer en tracht van deze aandacht te krijgen.

-Het seksuele contact met zijn familielid heeft hij als onprettig ervaren, daar dit stiekem diende te gebeuren en zonder dat er rekening met hem gehouden werd.

-Op 13-, 14-jarige leeftijd zoekt Eddy het gezelschap van jongere kinderen.

-Ook zoekt hij naar een volwassene die hem liefde en aandacht wil geven, daar hij naar zijn gevoel liefde tekort komt.

-Zijn verliefd worden op een 8-jarige jongen als hij zelf 18 is, ervaart hij als schokkend. Zijn reactie hierop is depressiviteit en afwijzing van zijn gevoelens.

-Hierna probeert hij seksueel contact te krijgen met jongens. Hiertoe biedt hij ze geld. De contacten ontstaan op bekende ontmoetingsplaatsen.

Als hij zijn eerste vriendje krijgt wil hij seksueel teveel en te snel.

-De relatie tussen Peter en Eddy geschiedt buiten medeweten van Peters ouders. Beiden vinden dit een nare situatie.

-Dick vertoont al snel zelf seksueel initiatief. Dick heeft dan al 2 jaar ervaring met Otto. Dick is seksueel actief en bepaalt zelf wat en wanneer hij wat wil.

-Over het algemeen vindt Eddy de kinderen bij het seksuele contact de eerste keren passief. Later worden zij actiever en gaan soms het initiatief tot seksueel contact nemen.

-De jongens verbazen zich over sommige seksuele handelingen, zoenen vinden ze vaak vies.

-Als beweegredenen voor kinderen om een relatie aan te gaan, noemt Eddy: het meer kunnen en mogen dan in het ouderlijk huis, verliefdheid, seksualiteit, het thuis missen van b.v. liefde, geborgenheid, een vader, het aanvoelen dat de volwassene voor hen openstaat.

Eddy vindt het een probleem dat hij meestal niet met de ouders van het kind over de relatie kan spreken. Hij is bang dat dit een isolement tussen het kind en de ouders zal veroorzaken.

-Eddy vindt het aantrekkelijke van een kind dat het eerlijk is en spontaan, open. Lichamelijk is het kind mooi, het heeft een zachte huid.

Zijn gevoelens t.o.v. het kind beschrijft hij als warmte, zachtheid, tederheid.

-Eddy kan met al zijn emoties bij een kind terecht.

-Eddy voelt zich teleurgesteld in volwassenen. Deze zijn i.t.t. een kind niet eerlijk, zij houden emoties achter.

-Eddy zou graag een kind begeleiden. In een relatie kan hij met een kind meegroeien en zou hij ook met het volwassen geworden kind een (seksuele) relatie kunnen hebben. Hij moet dan wel eerst een relatie met het kind gehad hebben.

eddy

Dat ik gevoelens voor kinderen had kwam als een grote klap. Ik was toen 18 en werkte op een benzinestation. De mensen daarvan haadden een zoontje van 8 jaar en dat kwam na school altijd langs. En mettertijd merkte ik dat ik naar hem keek en dat ik hem mooi vond. En toen ging ik me langzaam afvragen, hoe kan dat nou, er klopt iets niet. Dat werd zo sterk dat ik begon te stotteren en dat ik die jongen niet meer wilde zien. Ik ben daar toen drie maanden erg kapot van geweest, terwijl ik niet wist wat het was. Ik had vroeger wel seksuele spelletjes met jongens gedaan, maar nu vond ik een jongen mooi en dat was heel wat anders. Ik was echt verliefd op hem. Ik moest daar toen door omstandigheden weg en verhuisde naar een andere stad. Daar kwam het langzaam weer boven, ik vond jongens mooi, maar wou er dan gelijk mee naar bed. En dat is toen ook een paar keer gebeurd. Ik pikte jongens van straat op. Soms had ik daar een flinke slok voor nodig, dan ging ik ergens zitten waar veel volk kwam en dan sprak ik die jongens aan. Ik bood ze geld aan om mijn seksuele behoeften te bevredigen. Die seksuele behoefte was zo sterk dat ik alleen maar naar zo'n jongen hoefde te kijken om een zaadlozing te krijgen. Toen ontmoette ik mijn eerste vriendje, Peter en dat was een vrij korte relatie van een half jaar. Daar ben ik echt vurig verliefd op geweest, dat ben ik nog trouwens. Hij is 20 nu. Ik kwam hem tegen in een flipperhal. Ik was daar aan het flipperen en zag die knul aan de flipperkast. Ik vroeg of ik mee mocht flipperen en dat vond hij goed. Toen moest hij naar huis en ik zei: "Heb je het leuk gevonden?" "Ja", zei hij "zullen we dan nog eens een afspraak maken? Ergens een flippertje doen of zo?" Dat vond hij prima en we hebben een afspraak voor een week later gemaakt. Zijn we naar een andere flipperhal geweest en hebben ergens een kop koffie gedronken.

Op die manier heeft het zich ontwikkeld. Na de derde of vierde keer was hij bij me thuis. Hij heeft me later het verwijt gemaakt dat ik te hard van

stapel ben gelopen, seksueel, dat weet ik ook wel, dat doe ik misschien nog wel, gewoon omdat ik bang was dat ik hem weer zou verliezen. Desondanks ging het goed en hebben we een half jaar een relatie gehad. Toen ging hij verhuizen. Dat was m'n eerste echte diepere relatie. Ik was heel verliefd op hem. We zagen elkaar zowat elke dag. Z'n ouders wisten het niet. Het ergste vond ik dat hij ging liegen tegen zijn ouders, hij zei steeds dat hij naar een schoolvriend ging. Dat vond hij zelf ook heel erg. Ik heb wel tegen hem gezegd: laten we dan maar gezamenlijk naar je ouders gaan: maar dat wou hij niet, omdat hij bang was dat z'n ouders er tegen waren. Maar hij zat er wel mee. We zijn in die zomervakantie samen op stap geweest, we hadden een brommer gehuurd en zijn overal heen geweest waar we op de brommer naar toe konden. Toen hij ging verhuizen, na dat halve jaar heb ik er wel aan gedacht om er een keer naar toe te gaan, maar ik heb het nooit gedaan. Ik was zo zwaar gedepimeerd dat het uitging dat ik drie jaar door de drank kapot ben gegaan, ik kon het niet verwerken. Op een gegeven moment belde hij; hij wilde me weer zien. Nou dat was natuurlijk ontzettend fijn. Maar seksueel ging het niet meer, hij wou het wel, want hij was ook verliefd op mij. Hij was 12 toen ik hem leerde kennen en toen we weer seks gingen hebben was hij 17. Het was nog wel fijn, maar niet meer zoals het was, ik kon hem niet meer zo verwennen, vasthouden en strelen enzo, dat was er niet meer bij. Maar ik ben nog steeds verliefd op hem. Tenminste ik heb nog steeds dat beeld voor ogen van toen en ik heb nog foto's van hem. Af en toe kijk ik er naar. Dan haal ik de leuke tijd weer boven, al was het maar betrekkelijk kort. Toen ik een jaar of 13 was speelde ik met jongere kinderen, jongens en meisjes.

Tot die tijd waren het leeftijdsgenoten. Toen ik verliefd werd op dat jongetje van 8, kwam er iets bij me boven, want ik had zelf op die leeftijd seksueel contact met een oudere man uit de familiekring. Dat moest stiekem gebeuren, we zaten dan in de huiskamer en de vrouwen waren dan in de keuken bezig met koken en dan pakte hij me op schoot en haalde hij m'n piemeltje naar buiten en ging er mee spelen. En als de vrouwen dan kwamen, dan woep.. werd ik van z'n schoot gestoten en dan zat ik ergens in een hoek m'n rits dicht te maken. En toen ik verliefd werd op die jongen van 8, gaf ik hem de schuld dat ik ook op jongere kinderen viel.

Dat heeft tot ongeveer m'n 24ste geduurd, ik had een ontzettende haat tegen die man, ik wou hem zelfs vermoorden, hij had me dat aangedaan, hij had me zo gemaakt. Ik ben toen naar een psychiater gestapt en die gaf me pilletjes om de seksuele drang te onderdrukken, wat er in feite op neer kwam dat ik geen erectie meer kreeg. Maar die gevoelens die bleven. Hij deed ook

electrische metingen, met zo'n ringetje om m'n penis moest ik dan naar plaatjes kijken van naakte jongetjes en dan ging de meter uitslaan bij het minste of geringste dat het ding in actie kwam. Toen ik m'n eerste vriendje leerde kennen, zei ik die psychiater dat. Toen zei hij: dan lijkt het me niet meer zinvol dat je hier nog komt. Ik wens je geluk met die relatie, zei hij nog. Ik heb nog een relatie, maar die jongen is inmiddels 18 geworden en die heb ik ontmoet toen hij 13 was. Af en toe heb ik daar nog seks mee, maar dat is niet meer bevredigend, voor hem misschien nog wel, maar voor mij niet meer. Het fijne is er af. Mijn derde relatie, die nu nog voortduurt, is met Dick. Ik leerde zijn moeder kennen op een congres over pedofilie. Toen nodigde ze me uit om eens langs te komen. Dat hebben we gedaan en het was eigenlijk gelijk raak met dat jongetje.

Toen hij me zag, kwam hij gelijk op m'n schoot zitten. Zonder dat er een woord gesproken was. Ik vond dat toen wel raar, maar ik merk dat overal, je hebt een soort uitstraling. Kinderen bekijken je zo lief, net of ze gelijk verliefd op je zijn. Of ze weten: op die vent kan ik ook verliefd zijn, mag ik ook verliefd zijn. Dat merk ik ook bij vreemde kinderen, niet alleen bij kinderen die ik ken. Bij het tweede bezoek aan Dick en zijn moeder kregen Dick en ik seksueel contact. Hij deed gewoon z'n broek open en haalde z'n piemel naar buiten. Klaar. Maar hij had toen al twee jaar ervaring met Otto. Dick is een heel vurig minnaar, hij beleeft het heel intensief. Ogen dicht, kreunend en steunend. Hij heeft ook een sterke eigen wil, als jij wilt en hij wil niet, dan gebeurt het niet. Ik had daar in het begin een beetje moeite mee, maar na een paar keer dan weet je dat. Dick praat er niet over dat hij seks met een volwassene heeft, dat vertelt hij zelfs aan z'n moeder niet, hoewel die het weet. Het is zijn wereld, het gaat niemand aan wat hij doet. De meeste kinderen waar ik mee geveeën heb, zijn in het begin passief. Later worden ze actiever. Bij Dick is dat ook heel verschillend, de ene keer is hij heel actief, de andere keer is hij zeer passief. Dan wil hij alleen maar even aan z'n trekken komen en voor de rest interesseert het hem niets. Sommige kinderen zijn ook heel verbaasd dat je bepaalde dingen doet, piemel in je mond nemen of aan hun kortje zitten met je mond. Ik denk dat er verschil is in mijn gevoel t.o.v. een kind waar ik een relatie mee heb en het gevoel van het kind t.o.v. mij. Ik denk dat ik meer op de kinderen verliefd ben, zoals nu op Dick b.v. en dat de kinderen toch meer iets zien van dat ze zich vrij kunnen voelen, dat ze vrij kunnen praten, misschien in hun onderbewuste toch een beetje verliefd. Ze gaan om veel aspecten een relatie aan.

Om het seksuele natuurlijk. Maar in het begin weet een kind natuurlijk niet dat er een seksuele relatie gaat plaats vinden. Maar ze voelen gewoon dat je als volwassene open staat voor kinderen.

Dat je niet de kinderlokker bent waar ze van gehoord hebben. Ik weet eigenlijk niet wat een kind nou precies trekt. Soms missen ze de liefde en de geborgenheid die ze van de ouders verwachten, denk ik. Dick mist z'n vader. Hij zegt tegen mij dan ook vaak papa. Maar de anderen missen toch echt de liefde van de ouders. Een relatie isoleert kinderen ook vaak van hun ouders, omdat ze het niet aan ze kunnen vertellen. Daar zitten ze wel mee hoor. Tegenover andere kinderen is dat niet zo erg, daar spelen ze gewoon mee, dan zijn ze weer in een ander wereldje. Al s ze bij mij zijn, dan voelen ze zich wat groter, wat volwassen. Omdat ze meer mogen, meer medezeggenschap hebben, omdat ze kunnen zeggen: we gaan dat en dat doen. Ze zijn meer vrij dan normaal. Maar ze gaan het toch niet uitbuiten. Maar tegenover kinderen zijn ze weer in hun kinderwereldje, de relatie met de volwassene is iets aparts, ze houden het echt voor zich, daar hoeft niemand tussen te komen. En het is gek, als ik met een kind samen ben, dan stap ik eigenlijk in de kinderwereld, ik ga dan naar beneden toe en het kind komt naar boven en op een gegeven moment ontmoeten we elkaar. Maar ik stap niet helemaal af naar de kinderwereld, het kind stap wel naar buiten, het tilt zichzelf eruit. Het is net zoals dat ze voor de eerste keer naar school moeten, dan worden ze ook klaar gemaakt voor de maatschappij en moeten ze ook dingen leren waar ze nog nooit van gehoord hebben. Zo is het in een relatie eigenlijk ook, met dat verschil dat de pedofiel niet opdringt wat het kind wel of niet mag, maar dat een kind dat zelf bepaalt. Maar het treedt natuurlijk niet helemaal uit de kinderwereld, ze schommelen eigenlijk een beetje. Maar daar hebben ze geen problemen mee, omdat ze zich bij jou veilig voelen, er kan niks gebeuren. Het is een beetje speels, een beetje verkennen.

Het verschil met een relatie met een volwassene is vind ik, dat een volwassene niet eerlijk is, een volwassene kan zijn emoties achterhouden en doet dat ook. Een kind kan dat ook wel, maar doet dat niet, omdat het daar te eerlijk voor is, te spontaan. Een relatie met een kind is vrijer, eerlijker. Als de relatie al op vrij hoge leeftijd begonnen is, kan je heel veel dingen bij een kind kwijt. Je kan natuurlijk niet zeggen: heb jij daar een oplossing voor? Ja meestal komen ze wel met een oplossing, maar die past dan in hun wereldje. Ik zou dolgraag zelf kinderen hebben. Eigen kinderen. Niet omdat ik pedofiel ben, al heeft dat er natuurlijk wel mee te maken, maar gewoon kinderen die ik kan begeleiden. Het omgaan met kinderen, dat ze groter worden, alles. Begeleiden in die zin dat het kind het zelf kan bepalen en als het echt uit de band zou gaan springen, dat je kan zeggen: stop eens even, nou gaat het verkeerd, is het niet beter zo en zo en zouden we het niet zo kunnen aanpakken.

Het aantrekkelijke van een kind vind ik, behalve het eerlijke en spontane, het zachte, ik voel bij kinderen iets heel zachts, iets warmes, ik zou ze graag over hun hoofd aaien of zo iets, een heel voorzichtige aanraking. Kinderen hebben voor mij iets heel breekbaars, iets teders, iets waar je heel voorzichtig mee moet zijn. Ja, dat was ook heel gek bij die eerste jongen van 8, ik had daar het gevoel, als ik hem aanraak dan valt hij uit elkaar, dan springt hij, net of hij iets van heel fijn porcelein was, als ik hem aanraak dan is het voorbij. Hoewel ik niet wist wat ik wilde, want dat seksuele bij die jongen, dat was er niet, ik was alleen verliefd op hem. Als ik hem aan zou raken, dan zou er iets met hem gebeuren, dan zou hij breken of zo.

Dat heb ik niet meer bij kinderen, dat gevoel dat ze zullen breken, maar wel dat je heel teder tegen ze moet zijn, vooral niet ruw behandelen of zo, je moet iets heel zachts overbrengen, iets heel begrijpends. Ik denk dat ik heel moeilijk met een kind, waar ik verliefd op ben, zou kunnen samenleven zonder dat er seksualiteit bij komt. Als het kind niet wil, dan doe ik het niet, dat is zeker. Maar het zou wel moeilijker voor mij zijn, maar ja, maar ja, dan reageer ik me af met masturbatie.

Toen ik 8,9 was werd ik verliefd op mijn onderwijzer. Ik wilde graag dat hij me aanraakte, niet seksueel, dat wist ik niet, maar gewoon dat hij me aanraakte. En in die tijd had ik astma, dus ging ik soms een astma-aanval voordoen, zodat hij me zou oppakken en naar buiten dragen. En toen ging hij trouwen, toen was ik daar echt ziek van, toe kreeg ik echt zware astma-aanvallen. Dat vond ik zo iets vreselijks.

Toen ik 12,13 was ging ik vaak het bos in om iemand te ontmoeten, een volwassene die lief voor me was, die aardig was, die me op schoot zou nemen enzo. Misschien de liefde die mijn moeder me niet kon geven, dat ik die bij anderen zocht. Net als kinderen die dat nou bij mij zoeken. En omgekeerd, dat ik op kinderen verliefd werd, dat ik ook een beetje niet in volwassenheid geloof. *

De Nachtvogels tormod haugen

De hoofdpersoon uit dit boek is een jongetje van een jaar of zeven, acht; Joachim. Hij is enig kind, zijn moeder werkt in een modezaak en z'n vader is ziek, eigenlijk van angst om als leraar voor de klas te staan.

Joachim is ook bang, bang als zijn vader weer uren van huis is zonder te zeggen waarheen.

Hij is bang in het trappenhuis voor de bruine vlek op de vierde tree. En voor mevrouw Andersen (volgens zijn vriendinnetje Sara) een heks.

Maar vooral voor de nachtvogels, die 's avonds herrie maken in zijn kast en als de deur niet op slot gaat komen ze tevoorschijn.

Langzamerhand komt hij er toch achter dat hij door tegen zijn angsten te vechten wel gelukkiger wordt. En ook dat de meeste angsten ongegrond bleken.

De Nachtvogels wordt aanbevolen voor kinderen vanaf tien jaar, maar om voor te lezen zou het ook wat jongere kinderen wel geschikt zijn.

De taal is goed begrijpbaar Nederlands met weinig moeilijke woorden.

Heel goed wordt onder woorden gebracht met welke angsten een kind van zeven, acht jaar kan zitten. Ik denk dat het bang zijn in het donker, bang voor enge beesten of figuren onder het bed, enz. ook voor veel kinderen heel herkenbaar is.

De karakterbeschrijving van de verschillende personen en niet alleen van de hoofdfiguur, is uitstekend. Het zijn mensen (kinderen) uit deze tijd met problemen uit deze tijd.

Kortom een uitstekend boek, dat m.i. terecht zowel de Noorse als de Duitse jeugdboekenprijs heeft gekregen.

Uitgever: Van Goor Jeugdboeken
Amsterdam/Brussel

1981

ISBN 90 1003439 9

DE LIBERALE LEIDER VAN DE VVD ED NIJPELS HEEFT EEN ZWARE TIJD ACHTER DE RUG. ALLERLEI GERUCHTEN OVER ZIJN SEKSUELE LEVEN DEDEN DE RONDE. HIJ ZOU GECHANTEERD WORDEN DOOR JAAP METZ. ALS BRON VOOR DE GERUCHTEN ZOU DE NAAM VAN ZIJN MEDE VVD-ER ERICA TERPSTRA ZIJN GENOEMD. VOLGENS DE GERUCHTEN ZOU ED O.A. HOMOFIEL, PEDOFIEL, VADER VAN EEN ONWETTIG KIND, VERSLAAFD AAN DRUGS, EN SPIRITIST ZIJN.

Ons aller MIES merkte het enige weken geleden al op toen Ed bij haar op de bekende bank zat.

Hoge bomen vangen veel wind. Ed zegt zelf over deze geruchten in een interview met Gerard Driehuis van weekblad De Tijd:

"Ik zou homofiel zijn. Op zichzelf is dat dan nog altijd mijn zaak, maar het is eenvoudig niet zo en voor mijn vriendinnetjes is het toch ook niet zo aardig het elke keer weer te horen en te lezen. Voor mij trouwens ook niet".

Gerard Driehuis: "Ik blijf even zeuren: of je homofiel bent of niet doet er niet zo veel toe, als dat chantageverhaal er niet bij zat. Je bent een aantal malen door verschillende mensen gesignaleerd in gelegenheden die overwegend worden bezocht door homofielen. Homobars. Dat kun je niet ontkennen."

Ed Nijpels: "Nee, dat ontken ik ook helemaal niet. Ik ben daar talrijke malen geweest, soms met Linda, mijn vorige vriendin. Dat is heel eenvoudig uit te leggen. In mijn portefeuille als kamerlid zaten justitie, minderheden, etc, dus ook de homofielen. Als liberaal staat voor mij daarbij centraal dat er gelijkberechtiging van iedereen dient te komen, of het nu gaat om huidskleur, geloof of geslacht; ook gelijkberechtiging van homofielen dus. Ik heb dat altijd heel serieus genomen: talloze kamervragen gesteld en actie gevoerd tegen diskriminerende immigratiebepalingen in Amerika. Ik heb, met andere kamerleden, artikelen geschreven in homobladen, namens de fractie was ik adviseur van de VVD-homowerkgroep, binnen de partij heb ik talloze lezingen over diskriminatie gehouden. Maar wees nou even redelijk: stel dat ik homofiel was en stel dat ik dat wilde geheimhouden, zou ik dan op zaterdagavond in Den Haag tenten bezoeken waarvan ik weet dat er ook journalisten van grote kranten komen? Ik ben niet gek! Ook al leidt dat tot roddel: de VVD en ik blijven ons inspannen vóór minderheden en tegen diskriminatie."

Voor KLEUTERS Naar NIJPELS

Ed: "Ik raak eraan gewend dat er rare verhalen over mij de ronde doen, maar dit gaat mij echt te ver."

Gerard: "Rare verhalen?"

Ed: "Het is misschien goe ze allemaal eens op te sommen, dan hoeven mensen daar niet meer mee aan te komen. Het bespaard me ook een hoop werk en een halve secretaresse. Ik beperk me dan tot zaken die meer dan eens tot mij gekomen zijn en van serieuze zijde."

Ik zou HOMOFIEL zijn. Dat hebben we behandeld.

Ik zou PEDOFIEL zijn. Ook de herkomst van die verhalen begrijp ik wel. In mijn portefeuille zaten ook de minderjarigen. Voor kleuters naar Nijpels, was de standaardkreet in de fractie. Er hoefde maar een kleuterleidster zich in Den Haag te melden of zij werd naar mij verwezen. Zo kwam ik aan het imago van kinderspecialist en op zekere dag loopt iemand dan het verhaal te vertellen dat ik dat specialisme wat al te serieus neem.

Vervolgens - echt, het is een aantal malen door ernstige mensen aan me gevraagd - zou ik een onwettig kind hebben.

Wie weet; maar noch kind, noch moeder heeft zich tot op heden gemeld.

Dan: ik zou verslaafd zijn aan drugs. Ook al weer mis. Ik ben in allerlei drugsmilieus geweest. Ik was op de Zeedijk in Amsterdam, in het Paard van Troje in Den Haag en op de Kruiskade in Rotterdam. Maar dat was om de situatie te onderzoeken.

De laatste, althans tot het chatageverhaal, was dat ik me op zou houden in spiritistische kring. Ik heb niets tegen spiritisme, maar het lijkt mij voor de fractievoorzitter van de VVD niet zo gunstig te worden geïdentificeerd met de zweverige sfeer van dansende tafels: zeker niet omdat het niet klopt."

Tot zover dit interview.

Waarom deze overname in MARTIJN.

Eerst wil ik vooropstellen dat er absoluut geen sprake is van sesatiepers, of van een politieke voorkeur voor de VVD, of welke partij dan ook. Ik heb daar een persoonlijke mening over, die niet meetelt voor publikatie van dit interview uit de Tijd.

Wat mij wel aan gaat en velen van de lezers met mij, is dat Ed Nijpels hier feitelijk in zijn schoenen krijgt geschoven door buitenstaanders, die -eerstens- volgens zijn zeggen niet waar zijn, en -tweedens- heel politiek Den Haag op stelten zetten, die ons allemaal aan gaan. Zowel de pedofielen die dit blad lezen, als de niet-pedofiel. Ed wordt uitgemaakt voor pedofiel, homo, etc. Keiharde woorden die ons raken. Niet alleen Ed Nijpels, maar ons allemaal. Deze beschuldigingen brengen niet alleen de VVD in een moeilijk parket, maar kunnen ook ons leven beïnvloeden. De Tweede Kamer moet nog steeds het wetsvoorstel tot herziening van de Zedelijkheidswetgeving beoordelen. Wij allemaal zijn gebaat bij verandering van de wet. Zodat ook wij op een normale, verantwoorde wijze kunnen. Zonder konstant die dreiging van strafrechterlijke maatregelen te moeten vrezen. Gewoon in vrijheid van je vriendje of vriendinnetje te kunnen en mogen houden.

Daarom deze opname van het interview. Omdat wij allemaal afhankelijk zijn van de beslissingen die onze volksvertegenwoordigers nemen in Den Haag. Negatieve publicatie kan tot gevolg hebben dat sommige mensen daar voorzichtiger gaan worden bij het nemen van beslissingen. Ik zeg niet dat het zo is, maar het kan. Ook de mensen in Den Haag zijn mensen, en een politieke carrière kan voor sommigen van doorslaggevend belang zijn. In het interview noemde Ed het zelf al. Als kamerlid was hij erg actief bij het uitoefenen van zijn functie. Ed is een man die zijn taak serieus opneemt. Lezers van dit blad zullen hem misschien ook nog wel herinneren van het symposium in Amsterdam dat door de werkgroep van de NVSH uit Amsterdam werd georganiseerd in 1981. Ed maakte daar als forumlid enkele opmerkingen die de pedofiele toehoorders daar toch weer wat moed gaf. Toekomst. Maar dan met een redelijke visie op vrijheid. Zulke mensen hebben wij keihard nodig. Mensen die genuanceerd denken, maar zich ook vrijuit uit durven spreken over zaken die zo gevoelig liggen als bijv. pedofilie.

Natuurlijk is Ed niet de enige in de Tweede Kamer, er zijn er nog veel meer, maar wat ik eigenlijk zeggen wil is dit: iedereen die wel eens een groot kampvuur heeft meegemaakt weet uit ervaring, dat dat hele grote vuur door een klein vlammetje kan worden aangestoken. Als wij dan Ed vergelijken met dat kleine vonkje, dat later een vlammetje wordt, waardoor uiteindelijk dat grote vuur begint te branden, dan vind ik het reuze jammer dat dat vlammetje door zo'n stortbui van negativisme gedoofd kan worden. Verzopen in een vloed van dom gezwets. Politici zijn ook maar mensen.

Zolang er onder onze abonnees ook nog mensen zijn -en dat bedoel ik niet negatief - die ons blad in gesloten envelop willen ontvangen, bang voor reacties van de buitenwacht - zolang wil ik niet uitsluiten dat politici anders zouden zijn. Zij zijn geen übermensch. Ook zij zijn gevoelig voor kritiek en hun persoonlijke toekomst.

Zelf heb ik ook moeten ervaren hoe gemakkelijk men er onder door kan gaan als je een stortvloed van negativiteit te verwerken krijgt. De vele positieve dingen zie je dan gewoon niet meer. Ratioeneel denken wordt erg moeilijk, zo niet onmogelijk gemaakt. Om mij heen hoor je telkens weer allerlei geruchten en kletspraatjes over anderen. Bijna nooit direkt naar de persoon waar het over gaat, maar veel vaker achter iemands rug om. Het is zo gemakkelijk om iemand op deze manier te verpletteren.

Iemand als Ed Nijpels die zich zo actief heeft getoond m.b.t. kinder- en minderhedenbeleid krijgt de vruchten van zijn inspanningen aangeboden, niet als een fijne nektar maar eerder als een zure azijn. Toch hoop ik van harte dat als hij dat glas heeft leeg gedronken, hij zich desondanks toch zal blijven inspannen voor die zaken die ons allemaal aan gaan. Wij kunnen het eens of oneens zijn met het programma van de VVD, of zelfs met de persoon Ed Nijpels, feit blijft dat wij als minderheid in Nederland in Den Haag iemand nodig hebben die voor ons open staat.

Iemand die actief zich inzet voor de belangen van de Nederlandse bevolking in het algemeen en in het bijzonder die groeperingen die het zo keihard nodig hebben.

Ik zou willen eindigen met een gedeelte van de wens van Ed Nijpels voor 1983, die hij uitsprak tijdens een t.v.-uitzending van de VVD op 22 december 1982. Ed wenste u allen daarin toe: Dat 1983 een jaar mag worden waarin de mensen meer respect zullen krijgen voor elkaar en dat de mensen verdraagzamer zullen worden ten opzichte van elkaar. Ik sluit mij van ganser harte bij deze wens aan.

T.G.

Meester: "En heb je vandaag veel geleerd Jantje?"

Jantje: "Nee mijnheer, ik heb de hele tijd naar u geluisterd."

LUCKY PETER

door LUUK DRENTH

Is het nu echt al weer ruim vijf jaar geleden, als ik er aan terug denk lijkt het veel korter. Allerlei beelden dwarrelen door mijn gedachten, het was de fijnste tijd van mijn leven, driekwart jaar lang. Of ben ik toch weer aan het idealiseren, het geeft ook niet, mooie herinneringen overheersen toch altijd: "Zo, nog gauw stofzuigen en dan snel voor de koffie zoveel mogelijk verstel-goed wegwerken". Een rotkarweitje, maar goed, als groepsleider moet je van alles kunnen. Op die manier was ik wel vaker half hardop aan het denken. Vooral bij een dagdienst als de jongens naar school waren, dan werkte ik tot de pauze alleen. Hoe laat zou die nieuwe opname komen, nog even kijken, o..pas om een uur of elf, dan kon ik nog wel een beetje rustig aan doen.

Ik zat net gezellig met collega's koffie te drinken toen Annie van het kantoor binnen kwam. "Luuk, kom je even naar het kantoor, Peter is er al" zei ze. Ik keek op mijn horloge: "Die is op tijd, maar ik kom er aan." Door een paar jaar ervaring als groepsleider had ik toch wel een beetje kijk op mensen gekregen. Keurige mensen, pa keek nogal nors, een lange man met een bril op. Peters moeder leek me een aardige moederlijke vrouw toe. Peter zelf was een vrij lange jongen, een beetje slungelachtig, een leuk open jongensgezicht, mooie blauwe ogen en sluk, halflang haar. Ik stelde me voor en merkte dat beide ouders doofstom waren, Peter stotterde toen hij z'n naam noemde. "Ga je met mij mee joh", nodigde ik hem mee, "straks zie je je ouders wel weer in de huiskamer. Ik heb mijn koffie nog niet op dus gaan we eerst nog even naar de personeelshuiskamer." Dat was mijn eerste kennismaking met Peter, toen wist ik nog niet dat het mijn fijnste en meest intense liefdesrelatie zou worden die ik ooit gehad had.

Het was een paar dagen later, ik had een avonddienst samen met Irene, een heel fijne collega, waar ik al sinds mijn dienstdrenging mee samen werkte. "Ha vanavond pannenkoeken eten", riep Marcel. "Zorg jij eerst maar eens dat je wat slanker wordt", plaagde ik hem. "Ach pesterd", reageerde Marcel toch wel een beetje gepikeerd. Mijn reactie was om hem naar me toe te

trekken en hem eens lekker uit te kietelen. Er volgde een leuke stoeipartij, waarbij heel wat over en door elkaar gerold werd. Het kostte me moeite om me teweer te stellen tegen drie of vier van die knullen van elf, twaalf jaar. Tenslotte ben ik niet zó groot en bepaald geen liefhebber van krachtsporten.

Op een gegeven moment merkte ik dat Geert en Hans echt ruzie kregen. "Stoppen jongens", riep ik boven het geschreeuw uit (toch wel gemakkelijk als je een harde stem hebt). Ik greep Geert bij z'n kladden, oei wat was dat toch een driftkop: Nu echt ophouden joh", ik keek hem streng aan. "Ja maar hij begon". "En jij bent zo'n lievertje hè", antwoordde ik een beetje ironisch, toen bond hij in. We hadden gezelschapsspelletjes op het speelwerkplan staan en ik deed een paar spelletjes dammen met Peter. De tijd vloog voorbij (ik ben namelijk dol op gezelschapsspelletjes) en voordat ik het in de gaten had was het tijd om met pannenkoeken bakken te beginnen, dat was altijd mijn "werkje". He Irene, wil jij mijn plaats overnemen met Monopoly", vroeg ik op een gegeven moment. "Mag ik mee spelen", vroeg Geert, "ja, nu ik er goed voor sta, nu wil je wel hè", plaagde ik hem. Ik zag zijn gezicht al weer op onweer staan, maar toen ik hem toelachte trok een brede grijns over z'n gezicht. Eigenlijk was het best een hardstikke leuk joch, maar zo'n kruidje roer me niet. We maakten het ons dit keer heel gezellig en dekten de grote handenarbeidtafel, kaarsjeserop en toen maar smikkelen. Tijdens het eten begon Irene met Peter een gesprek over zijn stotteren: "Heb je daar nu ook iets van een behandeling voor gehad", vroeg ze hem. O, ja er was al van alles aan gedaan, hij wist precies hoe hij moest handelen, maar het hielp vaak zo weinig. Vooral als hij druk was en snel iets wilde vertellen dan was het stotteren heel erg. Ik had er bewondering voor hoe Irene op een heel natuurlijke manier met de jongens altijd over moeilijke dingen kon praten. Zoals over de problemen thuis, scheiding, maar ook rustig over seksualiteit. Ik was daar best wel jaloers op, ik had goed contact met de jongens, maar toch anders, misschien toch wat meer als een grote kameraad of als vader, echter minder vertrouwelijk.

Ik denk dat het ook wel kwam omdat Irene zich als mens durfde te geven, veel minder reserves had dan ik. Zij kon en wilde zich ook kwetsbaar opstellen naar hen toe, hoewel ze toch verdraaid goed wist wat ze wilde.

Hoe het verder gaat met de hoofdpersoon en zijn vriendje kunt u in de volgende Martijn lezen.

Luuk Drenth

BRIEVENBUS

Gisteren had ik het genoeg een proefnummer van jullie MARTIJN te mogen ontvangen. Hiervoor bij deze mijn dank. Dit proefnummer nu, heeft op mij een goede indruk nagelaten qua vormgeving, de rubrieken, maar wat mij het meeste aanspreekt is het enthousiasme en de wil om een goed informatief blad aan de belangstellenden door te geven. Jullie uitgave is mijns inziens dan ook een ideaal middel hiertoe.

J.P. Zeeland.

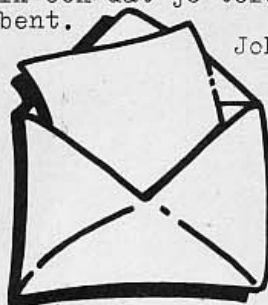
Geachte redactie,

Het opnieuw verschijnen van MARTIJN op 'n tijdstip dat NIKS er spijtig genoeg het bijltje moet bij neerleggen is een goede zaak. Op deze manier blijft er in het Nederlands taalgebied toch nog een maandblad bestaan dat zich specifiek bezighoudt met kinderseksualiteit en pedofilie.

A.C.E. - België.

Daags voor kerstmis ontving ik in mijn brievenbus MARTIJN 4½. Je snelle antwoord was een echt kerstgeschenk voor me. Met genoeg verneem ik ook dat je terug in de circulatie bent.

Johan - België.

GEBOORTE KAARTJE

Er zijn maar weinig dingen in het leven die zoveel geluk en vreugde kunnen geven!

Hartelijk gefeliciteerd, met de wedergeboorte van MARTIJN.

Guus Culemborg.

Hartelijk dank voor de toezending van uw uitgave MARTIJN 4½. Ik heb het met interesse en plezier gelezen.

A.d.V. Zeeland.

BESTE JONGENS EN MEISJES.

PAW komt in elke Martijn weer terug.

Nu een halve pagina. Vanaf volgende keer elke keer een hele.

Wij, (wij zijn dus ARIE 13 jaar, PAUL 10 jaar en WOUTER 12 jaar) zouden het erg fijn vinden als jullie ons wilden schrijven. Van alles is goed. Wij zoeken de leukste dingen eruit, en die komen dan op de volgende PAW. Doen jullie ook mee, moppen, verhalen, tekeningen (zwart-wit) gebeurtenissen thuis of op school, alles mag. Wij hopen dat we een heleboel van jullie binnen krijgen. Doen hoor!!

Je kunt schrijven naar:

REDAKTIE PAW
p/a Maandblad MARTIJN
Helios 79
7904 HC Hoogeveen.

Je kunt Arie ook bellen - nummer 05280 - 74938, door de weeks elke dag tussen 4 en 5 uur. Tot de volgende keer.
DOOOEEEEIIIIII.

Eerst
leert men
lopen en
spreken.

Dan zitten
en
mond houden.

Een onderwijzer -Jan- 32 jaar oud, geeft les aan een eerste klas basisonderwijs. In een fijn openhartig gesprek vertelt hij over zichzelf, over zijn ervaringen met pedofilie, als waarnemer van het verschijnsel, over zijn mening daarover.

Enige jaren terug, 's morgens half negen, een basisschool in Hoogeveen. Twee rechercheurs staan een onderwijzer op te wachten bij de deur die hij normaliter gebruikt om het schoolgebouw te betreden. Die bewuste morgen neemt hij heel toevallig een andere ingang, om 9.40 uur staat hij al tien minuten voor zijn klas. De klasdeur gaat open en de twee rechercheurs komen binnen. Wilt u ons maar volgen!

Tussen de middag vertelt het schoolhoofd aan zijn mede-onderwijzers dat zij allen een erg fijne collega zullen moeten gaan missen. De onderwijzer is gearresteerd wegens "vergaande seksuele handelingen" met enkele meisjes uit zijn klas. Jan heeft hem nooit meer teruggezien. Hij heeft zelfs nog het politiebureau gebeld om zijn afkeer te uiten over de wijze waarop zijn collega werd opgepikt. De kinderen uit de bewuste klas zijn allemaal uitvoerig verhoord.

Deze gebeurtenis heeft bij Jan heel wat los gemaakt. Hij is heel bewust gaan nadenken over wat een mens toch beweegt om een seksuele relatie aan te gaan met kinderen. Nog steeds is hij er mee bezig. Niet alleen uit nieuwsgierigheid, maar vooral ook omdat hij in zijn werk intensief met kinderen omgaat. Niet alleen beroepsmatig, maar vooral ook gevoelsmatig. Hij houdt van zijn kinderen. Hij betekent meer voor ze dan alleen maar een onderwijzer. Hij is een vriend.

Niet alleen voor de kinderen in zijn klas, maar ook voor veel andere kinderen van de school en zelfs oud-scholieren kloppen regelmatig bij hem aan om weer eens even te kunnen bij praten. Een jongen uit de 5e klas is een van zijn kameraden. Net als Jan heeft de jongen geen vader meer. Op een goeie dag kwamen de jongen en Jan daarover in gesprek. Niet zomaar een vaststellen van een feit, nee, een erg goed, diepgaand gesprek over hoe het is als je als kind zonder vader verder moet.

Jan vertelde vanuit zijn ervaringen en de basis voor een echt goed contact was gelegd. Een paar dagen later werd Jan op visite gevraagd bij die jongen en zijn moeder. Haar zoon was wel zo "vol" van Jan, hij liep er bijna van over. Ook Jan is erg blij met deze relatie. Elke dag na schooltijd komt de jongen nog even bij Jan en samen praten ze heel wat af. Toen Jan eens de moeder alleen wilde spreken en zijn eigen klas naar gym. was, zodat hij even de tijd daarvoor had omdat de jongen nog bij zijn collega les kreeg, liep hij nog even de klas van de jongen in om het juiste huisnummer te vragen. Vanuit die klas kwam er een opmerking van een van de klasgenootjes van de jongen. "Wat heb jij toch eigenlijk met

meester Jan?" Een pasklaar gevat antwoord van de jongen weerklonk: "Verkering". Er werden verder geen pijnlijke opmerkingen meer gemaakt, nog steeds zijn Jan en de jongen erg goede vrienden.

Deze vriendschap als voorbeeld nemend stelt Jan vast dat het misschien heel gemakkelijk zou zijn om deze jongen tot het toelaten van seksueel contact te bewegen. Zelf neemt de jongen daar (althans niet merkbaar) stappen voor, het interesseert hem nog niet zo. Er zijn nog zoveel andere dingen die zijn belangstelling genieten, maar als Jan het initiatief tot seksspelletjes zou nemen, hoe onschuldig misschien ook, dan zou de jongen daar misschien best aan toe willen geven. Doodgewoon omdat hij anders bang zou zijn het contact met Jan te verliezen. Dat is een van de punten die Jan als knelpunt ziet in een pedofiele relatie.

Hij wil zeker niet stellen dat dit voor elk contact of voor elke relatie zou gelden, maar de kans dat dit gebeurt sluit hij zeker niet uit.

Een ander feit dat bij hem vraagtekens oproept is het volgende. Een jongen van 7 jaar, een jongen uit een één-ouder gezin in zijn klas, heeft een tijdje een relatie gehad met een pedofiel. De jongen, laten wij hem maar Fransje noemen, is een erg aanhankelijk knulletje, erg lief maar ook emotioneel. Fransje vond het voordat hij de relatie met de pedofiele man had geen bezwaar om zich na de gym. samen met de andere kinderen uit te kleden om te gaan douchen.

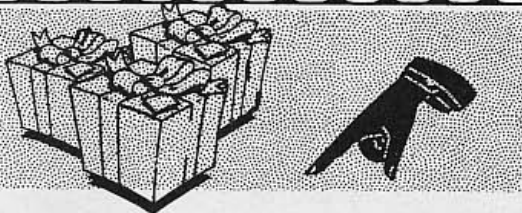
Piemeltjenaakt stapte hij spontaan, zonder probleem temidden van de anderen onder de douche. Nadat hij enige keren wat lichamelijk contact had gehad met zijn oudere vriend wilde hij persé niet meer douchen. Het lichamelijk contact had zich niet verder uitgestrekt dan wat knuffelpartijtjes onder de douche samen met zijn oudere vriend. Toch was Fransje er beslist niet meer toe te bewegen om samen met de andere kinderen naakt te douchen. Nu, na enige maanden, is er een verbetering opgetreden, maar Fransje houdt nog wel zijn pikje angstvallig achter zijn hand verborgen. Zoekend naar de oorzaak van deze schaamte komt Jan tot de konklusie dat er misschien een idee bij Fransje is ontstaan van "goh, de pik van mijn vriend is veel groter dan de mijne, er klopt iets niet bij mij". Hij gaat er aan voorbij dat de pikjes van de andere jongens hetzelfde formaat hebben als die van hemzelf. Ook kan het zijn dat de fixatie van dat specifieke lichaamsdeel door zijn vriend de bewustwording daarvan bij Fransje heeft versterkt. Meer als bij de anderen uit de klas. Frans' pikje is plotseling iets geworden waar zijn vriend speciale belangstelling voor blijkt te hebben. Jan is er niet helemaal uit gekomen wat nu precies de oorzaak zou kunnen zijn.

Verder heeft hij absoluut geen nadelige ervaringen met Fransje ondervonden. Hij is nog dezelfde als voorheen. Tot slot van de "negatieve" invloed van een pedofiele relatie ziet Jan het feit dat enkele jongens die zo'n relatie hadden zich zo'n beetje afsloten van de kontakten met leeftijdsgenoten. Hij komt daarbij echter ook tot de slotsom dat de reden daarvan niet alleen de relatie met een oudere vriend is, maar dat de betrokken jongens ook al voor die tijd contactmoeilijkheden hadden met leeftijdsgenoten. Misschien dat de vriendschap met de oudere er wel aan zou meewerken om niet zoveel meer met vriendjes of vriendinnetjes van hun eigen leeftijd om te gaan, louter en alleen omdat ze al iemand

hebben bij wie ze zich lekker en veilig voelen en ze naast hun vriend niemand meer nodig hebben, maar Jan schat ook de kans zeer reëel dat de jongens bang zijn om een vriendschap met jongens aan te gaan.

De angst zou dan -volgens Jan- voornamelijk ontstaan doordat de jongens hun vriendjes niet zouden durven meenemen naar hun oudere vriend, bang voor reactie op zijn vriendschap. Jan is zich bewust dat dit zijn eigen gevoel is. Dat hij daar eigenlijk niets van kan (of wil) bewijzen en dat het best zo kan zijn dat zijn veronderstellingen helemaal verkeerd zijn. Echte negatieve invloeden van een relatie van een van "zijn" jongens met een oudere heeft hij gelukkig niet moeten meemaken. Erg veel verschil met de klasgenoten is er eigenlijk niet. Integendeel, hij ziet een relatie voor sommige jongens juist wel zitten. Al zet hij dan vraagtekens bij het seksuele aspect in zo'n relatie. Hij gelooft zeer zeker dat een hechte vriendschap tussen een oudere en kind erg positief kan zijn voor het betrokken kind. Jan is nog steeds op zoek naar zijn houding t.o.v. pedofilie. Hij leest er regelmatig over en is er voor zichzelf mee bezig. Omdat kinderen ook bij hem erg na aan zijn hart liggen. Jan zou een pedofiel kunnen zijn -in de meest letterlijke zin van dat woord - hij houdt van "zijn" kinderen! Hun geluk staat bij hem centraal. Eventuele reacties van lezers van MARTIJN zit Jan met belangstelling tegemoet. Wilt u hem persoonlijk schrijven dan is dat mogelijk door uw brief te sturen naar het redaktie adres, met linksboven op de envelop de vermelding; t.a.v. JAN.

De redaktie van MARTIJN zal uw brief dan aan hem doorsturen. Wilt u reageren op zijn verhaal en denkt u dat uw reactie voor publikatie in ons blad geschikt is, dan a.u.b. uw brief gewoon naar de redaktie sturen. Namens Jan en de redaktie, alvast bedankt. *

-advertentie-

FOTOGRAFIESE LITHOPOSTER

formaat 50 x 60 cm, gedrukt op zwaar terra-kleurig kunstdruk-papier.

Origineel litho van één van de schilderijen van de beeldend kunstenaar WIM KWAK.

Prijs slechts f 17,50, inkl. porto. poster wordt verzonden in kartonnen koker.

Te bestellen:

Door storting van f 17,50 per poster op gironummer:

1 07 91 32

ten name van:

Theo Gerritsen,
Helios 79,
7904 HC Hoogeveen.

onder vermelding van Litho-poster.

De afgelopen maanden werd er op diverse fronten op een opmerkelijke manier aandacht besteed aan verschillende facetten van het brede terrein van de jeugdseksualiteit en de pedofilie.

Drie van die fronten verdienen het mijns inziens zeker hier nader onder de loupe genomen te worden. Interessant is het daarbij te bedenken dat de geluiden uit drie verschillende politieke hoeken komen. Na bespreking van een VARA-radio uitzending over pedofilie zal ik via een kort uitstapje naar een D'66-nota over de rechtspositie van minderjarigen, eindigen met een bespreking van een zeer opmerkelijk artikel uit Elzeviërs Magazine.

PEDOFILIE ALLEEN EEN MANNENZAAK

Eindelijk was het eens zover. De VARA had voor de 24ste december, des net voor de donkere en vaak afschuwelijke kerstdagen, een radiouitzending gepland over pedofilie. Niet in het kader ergens van, maar gewoon zomaar....

Net nu de "Smalle Maatschappelijke Discussie (de S.M.D.)" over pedofilie en de daaraan relevante artikelen uit de zedelijkheidswetgeving, op z'n achterste leek te liggen, gaf de VARA weer eens een aardige aanzet tot overpeinzing.

Niet dat de discussie nu direct vuurwerk opleverde. Daarvoor was de samenstelling van het panel, bestaande uit Hans Zwerus (lid werkgroep JEP-Rotterdam), Anneke Visser (hoofd zeden en jeugdpolitie te Den Haag) en Ariane Amsberg (seksuologe en publiciste in o.a. Opzij) net niet divers genoeg. Een aantal aardige gezichtspunten passeerden wel de revue. De discussie die zich zou concentreren op het vraagstuk van de handhaving, afschaffing of verandering van de relevante artikelen in de zedelijkheidswetgeving, begon met een begripsdefiniëring van de term pedofilie. Ariane Amsberg bakende het begrip als volgt af: "Een pedofiel is een volwassen die erotisch, maar niet altijd seksueel of genitaal, contact met een kind aangaat. Een kind van hetzelfde of van het andere geslacht. Een pedofiel is dus gewoon een man die op kinderen valt, maar ze wel met respect en voorzichtigheid benadert en ze nooit dwingt tot een handeling die ze zelf niet willen verrichten."

Vervolgens herhaalt Amsberg haar standpunt, dat pedofilie vrijwel uitsluitend bij mannen voorkomt. Zij gaat zelfs nog verder door te stellen dat het bij pedofiele relaties in driekwart van de gevallen om jongetjes gaat. Maar opmerkelijker is haar bewering dat een pedofiele relatie niet samen hoeft te gaan met een seksuele relatie (seksueel wordt door haar gelijkgesteld aan genitaal, vaak gepaard gaande met een orgasme). Zo'n relatie kan dan nog wel erotisch van aard zijn. Erotiek is voor haar dan "handje vrijen, zoentjes geven, tegen elkaar aan zitten, wang tegen wang zitten". Voorwaar een definiëring om eens diep over na te denken. Zeker omdat in de

hele discussie over pedofilie het seksuele aspect er nogal eens wordt uitgelicht onder het mom van "daar zit 'em toch het probleem". Daarbij voorbij gaand aan de vele pedofiele relaties die slechts platonisch en/of erotisch zijn in die zin zoals Ariane Amsberg dat omschrijft!

Voor Amsberg is pedofilie vrijwel uitsluitend een mannenzaak. Zij wijt dit aan de patriarchale opvoeding die er op gericht is van jongens sterke, weerbare mannen te maken die ook niet geleerd worden om zuinig te zijn met hun seksualiteit.

Meisjes, daarentegen, worden geleerd niet kwistig te zijn met seks. Amsberg gelooft niet in een prettige pedofiele relatie tussen een volwassene en een meisje en stelt daarom ook voor om meisjes en vrouwen in de wet apart te beschermen.

Dit lijkt in tegenspraak met haar stelregel dat het enige dat moet bij moet bij seks is, dat wat er tussen twee mensen gebeurt, prettig is voor allebei. Zij vindt het waanzinnig om relaties die beantwoorden aan die stelregel strafbaar te stellen.

Hans Zwerus is, als vertegenwoordiger van de werkgroep Jeugdemancipatie en pedofilie-Rotterdam, tegen alle leeftijdsgrenzen. Hij vindt dat slechts twee criteria mogen gelden voor het al dan niet strafbaar stellen van pedofiele relaties.

Ten eerste gaat het hem om de vraag hoe heeft een kind het ervaren en ten tweede is de vraag aan de orde of het kind er onderuit heeft kunnen komen. Zwerus betoogt verder dat de leeftijdsgrenzen indruisen tegen de emancipatiegedachte van het kind. Hij spreekt van een onmondigheidswet en dringt er op aan het kind eindelijk eens serieus te nemen. Daarvoor is, volgens Zwerus, onder andere nodig een fundamentaliteitsverandering en het geven van een stuk positief recht aan het kind.

Anneke Visser blijkt er weer een heel andere benadering op na te houden. Zij vindt dat je niet moet ingrijpen als het kind het positief ervaart. Van te voren is niet altijd te zeggen of een kind het positief heeft ervaren (wat wordt hiermee eigenlijk gezegd?), daarvoor is een gesprek nodig met het kind. Door wie vindt zij een heel moeilijke vraag, omdat zowel bij de ouders als bij de hulpverleners seksualiteit nog een groot taboe is. Visser vindt het niet belangrijk hoe een wet met betrekking tot pedofilie geformuleerd is, het gaat om de vraag, hoe je de wet hanteert. Daarmee geeft zij impliciet al aan dat er een wet moet bestaan die kinderen een extra bescherming (tegen seksualiteit!) biedt. Voor Anneke Visser gaat het er vooral om de discussie op gang te brengen. Bij ouders, bij pedofielen, bij de politie, eigenlijk in de hele samenleving. Daarmee was mijns inziens de discussie weer terug bij het begin!

Medio december verscheen er van de D'66 werkgroep rechtspositie minderjarigen een nota getiteld: "Jeugdrecht, terecht!" De nota gaat uitvoerig in op diverse achterstellingen van minderjarigen, heren en der in de Nederlandse wetgeving. De werkgroep doet mijns insziens een aantal bepaald revolutionair te noemen uitspraken ten aanzien van bijv. minderjarigen bij echtscheiding, hulpverlening aan weggelopen minderjarigen, de financiële positie van minderjarigen en minderjarigen en seksualiteit. Ik zal mij in dit kader tot het laatste beperken. De Democraten stellen voor de huidige artikelen in de zedelijkheidswetgeving die de minderjarigen belemmeren in zijn seksualiteitsbeleving te schrappen.

Bescherming willen zij bieden tegen dwang, geweld en belemmering in de keuzevrijheid. Deze bescherming moet volgens de D'66-ers geboden worden aan iedereen. Zij dient dus onafhankelijk van de leeftijd te zijn. Concreet komt het voorstel van de werkgroep er op neer dat de huidige artikelen 244, 247 en 247 Sr. worden geschrapt. De geschetste bescherming moet geboden worden door (eventuele aanpassing van) art. 284 Sr. Dit als voor voor de juridisch geïnteresseerden onder ons! Misschien wordt er in de volgende MARTIJN nader aandacht besteed aan deze nota. (De nota Jeugdrecht terecht kan worden besteld door overmaking van F 10,- incl. porto, op giro 3322213 t.n.v. SWB D'66 Den Haag onder vermelding van: nota J6).

GEEF HOMOSEKSUEEL KIND HOMOSEKSUELE OPVOEDING

Ronduit baanbrekend werk verrichtte Emmy van Overeem in Elseviers Magazine van 13-11-'82, met haar artikel dat zij de bovenstaande titel meegaf. Het artikel is naar mijn mening een must voor iedereen die zich, op welke wijze dan ook, betrokken voelt bij kinderen. Roldoorbrekend kan haar pleidooi voor een kind-individu-gerichte opvoeding worden genoemd. Dat wil o.a. zeggen dat kinderen met homoseksuele gevoelens een homoseksuele opvoeding moeten krijgen. Zij acht het uit den boze dat mensen als hoveniers die uit een beukenoot een iep willen maken en hopen dat de kastanje een eik voortbrengt, trachten koste wat kost in een heterofiele dwangbuis te pompen. Ouders die tegen hun dochter of zoon zeggen: "Jij kunt nog niet weten of je homofiel bent" en door gaan hun ogen en oren te sluiten, zijn slachtoffers van de angst. De grootste dupe wordt het homoseksuele kind, dat vereenzaamt. Aldus een van de markante passages uit het artikel. Met behulp van cijfers uit verschillende onderzoeken wordt aangetoond hoe jong mensen zich bewust waren van hun anders zijn.

Zo geven de cijfers aan dat van de homofiele mannen 59 % op z'n 13e jaar reeds zich bewust was van zijn homoseksuele gevoelens. Op het 14e jaar ligt dat percentage reeds op 75% ! (Bron: onderzoek van G. Sanders uit 1977). De ontdekking van homoseksuele gevoelens betekent niet dat het kind er al een naam aan kan geven. Het voelt alleen dat het anders is. Erkenning van die gevoelens vindt plaats op het moment van de crisis. Daarbij hebben heterokinderen of schijnheterofielen het in de regel veel gemakkelijker, omdat zo'n heterokind van binnenuit en van buitenaf richtlijnen mee krijgt op zoek naar de eigen identiteit. Erkennen dat je homoseksueel bent is je bevrijden van de normen die je door de heterofiele maatschappij zijn aangeleerd. Blijven nog twee vragen over: a. hoe moet er inhoud gegeven worden aan een homoseksuele opvoeding en b. hoe ontdek je homoseksuele gevoelens bij kinderen?

De eerste vraag wordt beantwoord met gebruikmaking van de VU-sociotherapeut Raphaël Beth. Hij raadt ouders die een homoseksueel kind hebben aan, een derde -een homoseksueel- bij het opvoedingsproces te betrekken. Als een kind zijn anders geaardheid heeft ontdekt moet het een identificatiefiguur hebben, iemand aan wie het kan zien hoe het later zelf kan worden. Heterokinderen hebben zo'n figuur in hun vader en moeder en in de meerderheid van de mensen om hen heen. De voorbeeldige aanwezigheid van de derde ouder zal in dit kind ook de sluimerende homoseksuele gevoelens bewust laten worden.

Bij de tweede vraag grijpt Emmy van Overeem terug op de woorden van de psychotherapeute Flony van Beek. Deze zegt: "Je kunt als ouder weten dat je kind homoseksueel is. Goed kijken, luisteren. Homo's zijn vaak heel gevoelig, houden van bloemen en kleuren, zijn huishoudelijk, hebben behoefte aan gezelligheid, zijn zachter en liever." Mij moet het van het hart dat het nogal een stereotypering lijkt en dat beantwoording van de vraag of een kind homoseksueel is (beter of het homoseksuele gevoelens heeft) een preciaire zaak kan zijn, omdat ieder mens wel eens homoseksuele gevoelens zou kunnen hebben.

Het lijkt veeleer de taak voor ouders en andere opvoeders om hun kind om te leren gaan met zijn eigen gevoelens, of die nu overwegend homo- of heteroseksueel van aard zijn. Een zo volkomen mogelijke zelfontplooiing van het kind, passend bij zijn eigen aard, zagezgd ! Blijft overeind dat het artikel van Emmy van Overeem veel stof tot nadenken geeft. Voor mij persoonlijk is het het meest fundamentele en houtsnijdende artikel over deze materie, dat ik ooit las.

Martin van Haren

Hieronder het eerste deel van ons vervolghet verhaal. Oorspronkelijk geschreven als dagboek, en tijdens mijn detentie bewerkt in de vorm waarin het nu gepubliceerd wordt. Alle gegevens zijn 100 procent authentiek. Alleen zijn namen en plaatsen veranderd, dit om herkenning van personen te voorkomen.

MIJN LIEFDE VOOR JOU IS GEVAARLIJK!

Deel 1.

Den Bosch 4 februari 1982.

Beste Marnix,

Hier is dan eindelijk weer bericht van mij. Helaas kon ik niet eerder. Het is namelijk nog steeds verboden om op het politiebureau te schrijven, meestal te lezen of te roken. Hoewel lezen wordt af en toe wel toegestaan en roken mag je ook, maar alleen dan wanneer je naar beneden wordt gehaald voor een verhoor bij de recherche.

Zoals je weet ben ik vrijdagavond opgepikt door de Amsterdamse politie, verdacht van "ontucht" met iemand beneden de leeftijd van 16 jaar, strafbaar gesteld bij artikel 247 Wetboek van Strafrecht met als maksimumstraf 6 jaar!!! De Amsterdamse surveillancedienst (uniformpolitie) kwam mij ophalen op verzoek van "Rotterdam".

Naderhand bleek dat een vergissing. Dat was mijn geboorteplaats, het moest zijn op verzoek (telex opsporingsbericht) uitgaande van de commissaris van politie te Den Bosch. Nadat ik allereerst werd weggebracht naar het bureau IJ-tunnel, alwaar ik de gebruikelijke gang van zaken moest ondergaan, zoals fouilleren, alles uit je zakken, veters uit de schoenen, geen rookwerk vooral geen aansteker of lucifers, werd ik opgesloten in een wachtkamer.

Daar zat nog iemand te wachten tot iemand hem duizend gulden zou komen brengen voor een nog openstaande boete die hij nog betalen moest.

Tot mijn verwondering mocht die man wél roken, zou het te maken hebben met het feit dat Justitie van hem nog geld te goed had? Ik mocht het in ieder geval niet. Gelukkig mocht ik van hem een shaggie draaien.

Efin, twee uur later werd ik overgevracht naar het hoofdbureau aan de Marnixstraat in afwachting van mijn transport naar Den Bosch.

In eerste instantie werd mij verteld dat het wel maandag zou worden voordat er 'n transportmogelijkheid beschikbaar zou zijn.

Voordat ik in de cel opgesloten werd vroeg één van de rechercheurs waarom mijn aanhouding en arrestatie eigenlijk werd verzocht. Art. 247 zei hem zo weinig, 't woord "ontucht" nog minder.

Toen hij hoorde dat ik een vriendje van nog geen zestien had waarmee ik al enige maanden omging vroeg hij me alleen, "en vindt je vriendje het ook fijn?".

Toen ik dat bevestigde zei hij tegen een collega "wij hadden die knul eigenlijk pas maandag moeten gaan halen".

Uiteindelijk ben ik toch al de zaterdag daarop vervoerd, omdat er een arrestant dringend in Arnhem werd verwacht.

Zo heb ik toch nog een leuke rit gehad via Arnhem van Amsterdam naar Den Bosch. Onderweg de parketpolitie de weg nog gewezen via Oss, Nuland, Hintham naar Den Bosch omdat die jongens nog niet gegeten hadden, en het inmiddels al twee uur was geworden.

Alles bij elkaar kwamen wij om twee uur vijftien op het bureau in Den Bosch aan. Daar gearriveerd werd ik in een verhoorkamer gestopt. Ik heb daar eerst 2 uur, zonder iemand te zien af zitten wachten. Al die tijd wist ik nog niet precies wat er nu eigenlijk aan de hand was.

Ik leefde eigenlijk in de veronderstelling dat er in Den Bosch iets gebeurd was, en omdat ik als pedofiel bij de Bossche politie geregistreerd stond, zij mij daarom in verband brachten met die zaak.

Ik had er werkelijk geen idee van dat het om Robby zou gaan. Na al die tijd vruchteloos afgewacht te hebben kwam rechercheur Broere de verhoorkamer binnen. Eén en al vriendelijkheid. Koffie, Theo? Nou, daar had ik wel oren naar, door 't transport had ik de hele dag nog niets gegeten of gedronken. In Amsterdam was blijkbaar alles uitverkocht. Dit alles speelde zich dus af op zaterdag 30 jan. 1982.

Tijdens het nuttigen van de koffie kwam de clichévraag "Je weet natuurlijk wel waarom je hier bent!"

"Geen flauw idee, rechercheur!"

"Jawel, je weet het best, ken jij een zekere Robby Jansen? Ja toch!!!"

Ik dacht dat ik door de grond ging.

Natuurlijk kende ik Robby, ik had bij hem en zijn ouders 5 maanden lang in huis gewoond.

Ontkennen had geen enkele zin, dus antwoordde ik dat ik Robby inderdaad heel erg goed kende.

Triomferend lachend vertelde Broere mij dat Robby naar het buro was gekomen om te vertellen dat ik "ontucht" met hem gepleegd had in de periode dat ik hem kende.

(Kun je je dat voorstellen Marnix, dat Robby - 9 jaar, bijna tien, stapt uit eigen beweging zomaar naar de politie om dat te vertellen? Nota Bene dezelfde Rob die twee weken tevoren 2 uur te vroeg op het station was om mij af te halen, bang dat hij mij zou missen?)

Diezelfde Robby die één week tevoren letterlijk stond te springen van blijdschap toen hij van zijn ouders en mij te horen kreeg dat ik weer terug naar Den Bosch zou komen, en weer bij hen in huis zou komen te wonen?)

Ik stond perplex. Ik ontkende dan ook in alle toonsoorten.

Dat mensen veranderlijk kunnen zijn had ik al dikwijls aan de lijve moeten ondervinden, maar de ommekeer die mijn ontkenning bij Broere teweegbracht was ongelofelijk. In één klap was al zijn vriendelijkheid verdwenen, en een fatsoenlijk woord kwam niet meer over zijn lippen.

"Huichelaar" voelde ik vanuit mijn binnenste opwellen. Slijmen met 'n kop koffie, met 'n sigaret, en als dat dan niet helpt dan maar grof geschut.

Omdat ik al eerder kennis had gemaakt met deze werkwijze van de Bossche politie vond ik het eigenlijk wel goed zo. Ik wist van te vorne al, of ik wél of niet zou bekennen, het bevel tot inverzekeringstelling zou toch zeker al klaarliggen. Uitgetypt en wel.

Deze veronderstelling bleek later inderdaad juist. Alleen de tijd van opsluiting hoefde nog maar ingevuld te worden. Op veel politieburo's in Nederland, met name in het westen des lands, en bij veel buro's van de Rijkspolitie kom je meestal op vrije voeten nadat je verklaring op papier staat en door jou ondertekend is, tenminste als er geen sprake is van dwang, aanranding, omkoping, koppelarij, of een gebruikelijke gewelddadige benadering van de betrokkene. Meestal zelfs in die gevallen dat je voor hetzelfde feit al een keer eerder opgepakt bent geworden ook nog.

In Den Bosch daarintegen hoef je daarop in het geheel niet te rekenen.

"Ontucht" (waar de rijkspolitie het woord seksuele handelingen gebruikt) kán niet, mág niet, is strafbaar en kost je zo wie zo al vier dagen politiecel.

Al staat je verklaring binnen het uur op papier, je hebt toch maar vier dagen te wachten voordat je voorgeleid wordt aan de Officier van Justitie.

Of het kind nu 6 jaar is, of 9, 12, of 15 jaar, dat maakt geen enkel verschil. Ook niet of het kind zelf die vriendschap wil, op prijs stelt en fijn vindt. Afijn, rechercheur af met een kwaai kop. Komt even later terug met een adjudant, Gerrits, tevens hulpofficier van Justitie.

Een hele stapel papieren onder de arm.

Daarmee zwaaiend probeerde hij mij te intimideren door te zeggen dat Robby's verklaring al genoeg bewijs tegen mij was. Ik kon dus maar beter bekennen. Toen ik daarop nuchter antwoordde dat Robby dan zeker, wijzend op die hele stapel papier, een hele week te gast was geweest op het buro werd ook de adjudant kwaad.

Vreemde mensen toch, willen van iedereen de waarheid horen en niets dan de waarheid, maar zelf schijnen ze erg moeilijk tegen diezelfde waarheid te kennen. Ik kreeg dan ook onmiddellijk te horen dat ik in verzekering zou worden gesteld. Toen ik droog informeerde op welke grond, en met welk recht dat gebeurde kreeg ik een prachtig ROSE formulier (speciaal voor deze gelegenheden die kleur??) in mijn handen gedrukt. Het BEVEL tot inverzekeringstelling.

Daaruit bleek dat adjudant Gerrits overwegende dat verdachte (ik dus) werd verdacht van het plegen van ontucht met iemand beneden de leeftijd van 16 jaar (ik citeer) voor welk feit voorlopige hechtenis is toegelaten en terzake waarvan verdachte door hem, hulpofficier van justitie is verhoord? (O, ja is intimidatie met een stapel papieren óók al een juridies goedgekeurd verhoor???) OVERWEGENDE, dat het terzake ingestelde onderzoek nog niet is voltooid en het in het belang daarvan nodig is dat verdachte tijdens het onderzoek ter beschikking van justitie zal blijven;

Enzovoorts, enz., enz., Eindeloos gezwam. Het rookwerk werd mij weer afgenomen en ik kon weer naar boven, naar mijn cel, een vies stinkend hok haast zonder verwarming, weer werd ik gefouilleerd, (stel je voor dat ik een shaggie achter had gehouden!) en werd daarna ingesloten. Tien minuten later, ik had net brood en koffie gehad werd ik weer opgehaald. Ik kon mijn eten laten staan, ik moest weer naar beneden.

Nee, mijn shag of aansteker mocht ik niet meenemen.

Na er een dik uur gezeten te hebben ging de deur van de verhoorkamer weer open en kwam er een voor mij onbekende man binnen. Dat bleek naderhand de advocaat van piket te zijn, die door de politie was gewaarschuwd. *Wordt vervolgd.*

**hij erbij
+ jij erbij +
iedereen
erbij!**

HEEFT U ZICH AL OPgegeven ALS LID

VAN VERENIGING MARTIJN ?

Kort Geknipt

NIKS

GOOCHEM

Het PAROOL is het nieuwe jaar goed gestart. Vanaf 1 januari is de krant een vaste jeugdpagina rijker, verzorgd door hun eigen jeugdige redactie. GOOCHEM bevat allerlei nieuws wat de kinderen aanspreekt, maar beslist niet kinderachtig. Een prima initiatief.

KEES

KEES VERHEUL (42) is schrijver, slavist, vertaler en essayist. Hij verraste onlangs zijn lezers met een sterk autobiografies getint boek over zijn jeugd; EEN JONGEN MET VIER BENEN.

"Bij meneer Prinsen" het slothoofdstuk, bevat de beschrijving van de seksuele relatie die een jongen van zijn tiende tot veertiende jaar met een oudere man onderhoudt.

In MARTIJN 6 gaan wij verder in op dit boek.

In Vrij Nederland van 8 januari staat een uitgebreid interview met Kees. Een open boekje over zijn jeugd.

WOLTERS

Uitgeverij INTRO kwam kort voor de kerst met een nieuw boekje van onze "kameraad" Dr. W.H.G. WOLTERS.

Samen met andere klinkende namen zoals Mevr. Visser, drs. Sarpatie, prof. dr. Beyaart etc redakteerde hij zijn nieuwste bestseller tegen pedofilie en jeugdseksualiteit.

Titel: SEKSUEEL MISBRUIK van kinderen en jonge adolescenten.

Ook op dit boek gaan wij in MARTIJN 6 wat dieper in.

Wij hebben het al eerder in dit nummer geschreven. Het maandblad NIKS van de Landelijke Werkgroep Jeugdemancipatie van de NVSH heeft zijn uitgave moeten staken. Verschillen in belangen met het dagelijks bestuur NVSH, gebrek aan mankracht en financiële problemen door het uitblijven van abonnementsgelden en subsidies dwongen de redactieleden daartoe. Wij van MARTIJN vinden het een inderdaad zaak dat een blad als NIKS verdwijnt. Zeker in een tijd als deze, een blad als NIKS is nu toch zeker niet overbodig geworden. Integendeel zelfs. Zes jaargangen lang heeft de redactie van NIKS zijn uiterste best gedaan. Onder vaak zware omstandigheden. Baanbrekend werk. Waarvan wij nu allemaal profijt hebben. Wij van MARTIJN hopen oprecht dat NIKS in staat zal zijn om in 1984 weer zijn uitgave te hervatten. Het stoppen van NIKS illustreert echter weer eens de noodzaak van goede samenwerking tussen redactie en abonnees. Wij kunnen niet zonder U. Wij hopen dan ook op U aller medewerking voor ons blad zodat MARTIJN door zal kunnen gaan. Ook U kunt hieraan meewerken. Laat vrienden en kennissen kennis maken met ons blad. Een kleine aanmoediging kan een nieuw lid en abonnee opleveren. Alle kleintjes helpen. En ... samen zijn we sterk. Bedankt voor de medewerking!

HOLBORN

Tot slot spreek ik nog de hoop uit dat velen onder u de Duitse serie Jack Holborn hebben aanschouwd. Waarin het schitterend mensje Patrick Bach (o.a. bekend als Silas) de hoofdrol speelde. En wel op een zodanige, voortreffelijke wijze, dat onze Zevensprong-makers daar een puntje aan kunnen zuigen! Het spel (en de schoonheid) van Jack Holborn valt bij mij onder de grote K van Kunst!

MAANDBLAD MARTIJN en de uitgeverij STICHTING A.F.P.I. - i-o.
werken nauw samen met verschillende uitgeverijen.
Hierdoor zijn wij in staat U als vertegenwoordiger voor
Nederland de volgende aanbiedingen te doen.

pojKART

verlag
jugend in der kunst

POJKART - UITGAVEN.

NUDES AND PORTRAITS. 1983 kalender van Otto Lohmüller.
13 prachtige reproducties - waarvan 7 in kleur - formaat 22,5 x 38 cm, vervaardigd op hoogwaardig kunst-drukpapier.
PRIJS: inclusief porto f 45,00. bestelnummer: kal. 83 PA

FOTO-KALENDER 1983.

Dit jaar zal POJKART ook aan de grote vraag naar foto-kalenders kunnen voldoen. 13 hoog kwalitatief zwart/wit foto's, formaat 22,5 x 38 cm. Afgedrukt op hoogwaardig fotopapier.

PRIJS: inclusief porto f 35,00. bestelnummer: kal. 83 PB

VISAGES - Michel Gourlier. (zie voorpagina Martijn)

Jongens portretten, zwart-wit tekeningen. Uitermate mooi. Op veler verzoek een herdruk van de kalender van 1982.

PRIJS: inclusief porto f 31,00. bestelnummer: kal. 83 PC.

DUBBELE POSTKAARTEN.

13 portretten, de tekeningen van de VISAGES kalender nu ook als postkaarten, met bijpassende enveloppe.

PRIJS: inclusief porto f 40,00. bestelnummer: kaart. 001

KUNSTDRUK MAP MARTIN JOKER.

Map met 9 schitterende grootformaat reproducties van de internationaal befaamde kunstenaar Martin Joker. formaat 21 x 29,5 cm. Hoogwaardig kunst-drukpapier. In stevige map verpakt een blijvend geschenk.

PRIJS: inclusief porto f 45,00. bestelnummer: Joker 001.

DEUTSCHER SPURBUCHVERLAG

POSTKAARTEN DEUTSCHEN SPURBUCHVERLAG.

Map met 10 tekeningen - sommige in kleur - van Pierre Joubert. De meeste onderwerpen gaan over scouting.

PRIJS: inclusief porto f 6,50. bestelnummer: Spur. map 1.

Map met 10 fotokaarten met foto's van kinderen tijdens spel en recreatie. Foto's van Lothar Sauer en Claus Lösch.

PRIJS: inclusief porto f 6,50. bestelnummer: Spur. map 2.

MEERDERE MAPPEN ZIJN IN VOORBEREIDING.

BUNDEL "Een witte duif achter grauwe tralies".

Theo Gerritsen bundelde zijn gevoelens die hij onderging tijdens zijn gedwongen verblijf in het Huis van Bewaring gedurende 7½ maand. 64 pagina's offsetdruk. Inleiding van Ds. Alje Klammer en een bijdrage van Dr. Edward Brongersma. Foto's van het interieur van het Huis van Bewaring en illustraties van Michel Gourlier.

PRIJS: inclusief porto f 10,00. bestelnummer: Duif 001.

Maak voor Uw bestellingen gebruik van de bestelbon.

MAANDEBLAD "MARTIJN"
HELIOS 79
7904 HC HOOGEVEEN.

PORT BETMAALD
PORT PAYE
HOOGEVEEN

in Vrij en GELUKKIG 1983

©a.r.

bestelbon

Ondergetekende;

Naam:

Adres:

postcode:

Woonplaats:

bestelt hiermee, (voor bestelnummers zie advertentie pagina 19.)

.... st.	bestelnummer	kal. 83 PA	á	f 45,00	=	f.....
.....st.	,,	kal. 83 PB	á	f 35,00	=	f.....
.... st.	,,	kal. 83 PC	á	f 31,00	=	f.....
.... set	,,	kaart 001	á	f 40,00	=	f.....
.... map	,,	Joker 001	á	f 45,00	=	f.....
.... map	,,	Spur. map 1	á	f 6,50	=	f.....
.... map	,,	Spur. map 2	á	f 6,50	=	f.....
.... st.	,,	Duif 001	á	f 10,00	=	f.....
.... st.	,,	Lithoposter	á	f 17,50	=	f.....

(zie advertentie pagina 11)

alle prijzen zijn inklusief porto. Totaal f.....

- ☐ Ik geef mij op als lid van vereniging MARTIJN en ik voldoe hierbij mijn kontributie voor 1983 á f 15,00
- ☐ Ik wil een abonnement op maandblad MARTIJN voor de volgende 10 nummers, en ik betaal daarvoor f 70,00 (inkl.porto)
- ☐ Ik wil een abonnement op maandblad MARTIJN, én een lidmaatschap voor de Vereniging MARTIJN voor heel 1983, en ik betaal daarvoor totaal f 65,00. Vanaf MARTIJN nummer

Bon opsturen naar Maandblad MARTIJN, Helios 79, 7904 HC Hoogeveen.

Betalingswijze:

- () girobetaalkaart/eurocheque ingesloten
() kontant, ingesloten (aantekenen!)
() gestort op giro 1 07 91 32 t.n.v.Th.Gerritsen-Hoogeveen
() verzending onder rembours (+ f 7,50)

VOOR ALLE INFORMATIE TELEFOON: 05280 - 74938.

Datum + handtekening:

bestelling-volgnnummer:

LET OP LET OP LET OP LET OP LET OP LET OP LET OP LET OP

JANUARI VOORDEEL:

ALS U NU EEN JAAR ABONNEMENT NEEMT INKLUSIEF LIDMAATSCHAP VAN DE VERENIGING MARTIJN (dus totaal voor f 65,00), EN U PLAATST DAN OOK NOG EEN BESTELLING VAN MINIMAAL f 50,00 DAN ONTVANGT U GRATIS NAAR KEUZE;

De bundel "EEN WITTE DUIF" (Uw voordeel f 10,00)

of een set Spurbuch postkaarten (uw voordeel f 6,50).

UW BESTELLING EN BETALING MOETEN WEL VOOR 31 JANUARI 1983 IN ONS BEZIT ZIJN.

Ja, ik doe mijn voordeel met Uw aanbieding en ik ontvang graag GRATIS de bundel Een witte duif / set Spurbuch kaarten.

(s.v.p. doorhalen)